

Fal·làcia d'amant

ANNA TOBIAS

Ploraràs a l'adonar-te
que aquell aire que ella et dava,
aquell aire, era la vida.
ploraràs ple d'enyorança, el seu fer foll
que a aquella edat tu censuraves.
ploraràs la ingravidesa de sa dansa,
de peus antics, de polca nua.
Ploraràs la menudesa de sa veu
i ploraràs amb plor de gran
si sa mirada no t'acusa.
Quan plorava, pensaràs,
era goig l'ànima infesta
si el seu abraç n'era el sedant.
I ploraràs de por i de ràbia
per haver invocat coratge
quan calia sols ser amant,
sense espasa ni escudant-te
d'un deliri assetjador,
que fins veies en somriures
esverats temptant favors.
Potser hi ha oblit d'hores d'insòlits,
Potser hi ha oblit pel frenesí,
oblit del gust de quan tot juga
de quan el seny perd tot sentit.
Però aquest plor que ja s'impera
té bon recer, és exaltant,
com sobirà dins el seu regne
s'atorga estances i esdevé vital.
Ploraràs sota el seu setge
gestes on vas ser sever
creient-te farsa acomodada,
creient-te a tu mateix valent.
Era sospita de feblesa
i insistires en fingir,
eren maldestres ses paraules

i t'havies d'encobrir.
Ploraràs ja sense vida
doncs l'alè has refusat
i et semblarà una gran fal·làcia
no ser imprudent, fidel amant.

TOBIAS, Anna (poema inèdit).